

IMF, DB VE TARIM POLİTİKALARI

ABDULLAH VARLI

Tür-Köy-Sen Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı

Bugün Türkiye’de yaşanan tarım sektöründeki olumsuzluklar, (Üretimin düşmesi, ekilemeyen toprak miktarında artış, bu alanda ihracatçı bir ülke iken ithalatçı konumuna düşmek, 30 milyon köylülüğün işsizleşmesi ve yoksullaşması v.b gelişmeler) bu alanda yıllardır izlenen bilinçli politikalar değerlendirildiğinde bunun hiç de beklenilmeyen bir durum olmadığı anlaşılacaktır.

Başta ABD olmak üzere dünyanın zenginleri (emperyalistler) ile Türkiye arasındaki tarım alanına ilişkin ikili anlaşmalar 1948 yıllarına kadar dayanmasına rağmen, bugün ortaya çıkardığı sonuçları itibarıyla, 24 Ocak 1980 ekonomik kararlarının, gelinen noktada başlangıç ve önemli etkileri açısından sorumluluğu bir başka değerlendirilmelidir.

24 Ocak ekonomik kararları, uluslararası sermayenin ve işbirlikçilerinin yeniden yapılanması temelinde, birçok işçi ve emekçi haklarını ve örgütlenmelerini ortadan kaldırmayı önerirken, tarım alanında da şunları istemişti,

A-Tarım ürünleri taban fiyatları düşük tutulacak,

B-Tarımsal desteklemeler azaltılacak veya kaldırılacak,

C-Tarım girdilerinin fiyatları dolara endeksli olarak serbest bırakılacak.

Buradan çıkarılması gereken sonuç nedir?

Tarıma dönük sistemli bir saldırı başlamıştır. Bu sektörün üretim kapasitesi düşürülecek, girdi fiyatları serbest bırakıldığı için, tohum, gübre, ilaç, akaryakıt, makine gibi çiftçinin almak zorunda olduğu girdilere sürekli zam yapılacak, tarımsal kredilerin faiz oranları yükseltilecek, bunun karşısında ürün bedelleri düşük tutulacak, yani çiftçi almak zorunda olduğunu pahalı alacak , satmak zorunda olduğunu ucuza (maliyetinin altında) satacak.

Alınan bu kararlar tarımsal ürünlerin ithalatının teşvik edilmesiyle desteklendiğinde, üretim kapasitesi ister istemez düşecek, üretici yoksullaşırken, ekilemeyen toprak miktarında artma olacak. Türkiye tarım gibi stratejik bir sektörde (girdiler bir yana) ürün açısından satıcı bir ülke konumundan, alıcı ülke konumuna gelecek.

Dünyanın gelişmiş kapitalist zenginleri açısından, alıcı sayısının artışı, onlar için daha fazla kâr, daha fazla pazar demektir. Bu nedenle pazar yoksa yaratılması gerekir. Emperyalizmin karakteri budur. Sadece sömürmez, üretimi de engeller. Rekabet ve azgınca kâr koşullarında, kendi ülkelerinde bilim ve teknolojiyi üretime daha fazla sokarken, tarımda biyoteknolojiye önem verip üretimi artırırken (hayvan ve bitki tohumunda ıslah çalışmalarını, yüksek ürün, dayanıklı ürün elde etme çalışmalarını milyarlarca dolar harcayıp desteklerken) bizim gibi ülkelerde üretimin engellenmesi için akla gelmeyecek her türlü kısa ve uzun dönemli plan ve programlarını uygular. Bunlar, pazar haline getirmek istedikleri ülkeleri dış borç kısıyacına alırlar, devletleri yönlendirirler. Onları askeri, sanayi, tarım, ticaret alanlarında bazı anlaşmalara zorlarlar.

İşte Türkiye tarımda tam da bu süreci yaşamıştır. 1948 ve 50’li yıllarda ABD ile imzalanan ikili anlaşmalar, 1951’de imzalanan GATT anlaşması tarımsal üretimler aleyhine ağır hükümler taşıyordu. 1970 yıllarında DB (Dünya Bankası) tarımı doğrudan yönlendirmeye başladı.

1970’li yıllara kadar dünya; A-Gelişmiş Sanayi Ülkeleri, B-Tarım Ülkeleri, diye ikiye ayrılıyordu.. Ancak tarım stratejik bir sektördü. (Özellikle bir ülkenin gıda güvenliği açısından) Diğer yandan kapitalizmin yaşadığı krizlerde en az etkilenen sektör gıda sektörüydü. Bu alanda dışa bağımlı olmaktan kurtulmak için yürütülen planlı çalışmalar, biyolojide ve genetik mühendisliğindeki hızlı gelişmeler, gelişmiş sanayi ülkelerini aynı zamanda gelişmiş tarım ülkeleri haline getirdi. Bu ülkeler yüksek ürün potansiyeline ulaştıkları gibi, dayanıklı ürün çeşidini çoğalttılar. Tarıma ve kendi üreticilerine inanılmaz destekler sağladılar.

AB ülkelerinde sübvansiyon oranları yüzde 39 iken, ABD’de yüzde 38, İsviçre ve Kuzey Avrupa ülkelerinde yüzde 50’nin üzerinde idi.

Bu ülkeler, Türkiye gibi bağımlı ülkelerin pazarlarını tamamen çökertemeye dönük serbest ticaret anlaşmalarını dayatırken, sübvansiyonların bizim gibi ülkelerde yüzde 5’lere düşürülmesini hatta tamamen kaldırılmasını istedikleri ve istediklerini de yaptırıldılar.

Kendi ülkelerine dönük korumacı tedbirleri artırırken bizim gibi ülkelerde tarımsal ürünlerin ithalatında gümrük duvarlarının düşürülmesini dayattılar.

Bunun en son örneği geçtiğimiz günlerde görüldü. Türkiye'nin de dahil olduğu uluslararası tarım ürünleri ticaretinin serbestleştirilmesine dair görüşmelerin sürdüğü bir dönemde ABD tarım sübvansiyonlarını artırmaya yönelik açıklamalar yaptı. Buna göre ABD tarım ürünleri sübvansiyonlarına 45,1 milyar dolarlık yeni paket eklenerek bu alandaki harcamalar yüzde 70 artışla 10 yılda her yıl 73,5 milyar dolara çıkacak.

Dünyada liberalleşmenin ve serbest ticaretin sözcülüğünü yapan ABD'nin, DTÖ'nün 2001 kasımında Doha'da yapılan toplantıda alınan kararlara uymadığı, verdiği sözlerin hiçbirini tutmadığı ve tutmayacağı görülüyor.

Gelişmeler tabii ki bununla da sınırlı kalmayarak ABD'nin bu tavrı karşısında AB ülkeleri, Norveç, İsviçre gibi ülkelerde kendi tarım sübvansiyonlarını koruyup daha da arttıracaklar.

Her zaman olduğu gibi olan yine geri kalmış bağımlı ülkelere olacak. Onlar IMF ve DB ile borçlanma karşılığında yaptıkları antlaşmalar gereği, verdikleri taahhütleri yerine getirmek zorunda kalacaklar. Yani Türkiye'nin yaptığı gibi buğday ithalatında gümrük duvarlarını düşürecekler, sübvansiyonları tamamen kaldıracaklar. Bazı ürünlere kota uygulamasına devam edecekler, yasal düzenlemelerle özelleştirecekler. Birlikleri dağıtacaklar, çiftçiye kredi veren bankaları özelleştirecekler. Gübre fabrikalarına doğalgaz vermiyerek, gübre ve ham madde üretimini engelleyecekler. Kısaca tarımsal üretimi engelleyerek, tarımı tamamen bitirmenin yolunu iyice açacaklar. Açıkça görülüyor ki;

Emperyalist kapitalist sistem içinde uluslararası ilişkiler eşitsizlik üzerine kurulmuştur. Dünyanın zenginleri IMF ve DB gibi has kurumları kanalıyla, yoksulları borç girdabına alıp istediği politikaları dayatmışlar ve bunda da başarılı olmuşlardır. Ama bunda, yoksul ülkelerin yöneticilerinin, işbirlikçi tutumlarıyla, tarih ve ezilen kitleler karşısında suçluluğu ve sorumluluğu büyüktür. Çünkü bütün bu politikalar uygulanırken amaç hep aynı şekilde açıklanmıştır. "Ekonomiyi düzlüğe çıkarmak", "Yapısal Reformlar", "Bu düzenlemeleri yapmazsak önümüz tamamen karanlık olur"vb demogojik propagandayla geniş halk kesimleri etkilenip pasifize edilmişlerdir.

Ama sokaktaki adamın da görmeye başladığı bir gerçek vardır. Bugün dünyada ve tek tek ülkelerde ekonomiden siyasete kadar yaşamın her alanında reform ve yeniden yapılanma adına yapılan bütün düzenlemeler, uluslararası sermayenin çıkarına, emekçi kitlelerin ve bağımlı ulusların, ezilen halkların aleyhine olan düzenlemelerdir. Sermaye kendisi açısından sorunsuz ve sınırsız bir dünya yaratmak, dünyanın bütün yeraltı yerüstü zenginliklerini kendi kontrolüne almak istemektedir.

1980 24 Ocak ekonomik kararlarıyla, daha açık ve daha pervasız bir saldırganlığı içeren, Türkiye tarımının karşı karşıya kaldığı süreç, bu gerçeği bize daha iyi göstermektedir.

Başta ABD ve AB ülkeleri olmak üzere dünyanın zenginleri kendi ülkelerinde biriken tarım ürünleri stoklarını eritmek için pazar arayışına girmişlerdir. Yeterli pazar yoksa, pazar yaratacak uygulamalara, yaptırımlara yönelmişlerdir. Tarımsal ürünlerde pazar yaratılabilmesi için, büyük insan nüfuslarıyla tarım ülkeleri iyi birer hedef olmuş, iş onların tarımsal üretimini yok etmeye kalmıştır. Özellikle 1980 sonrası adım adım uygulanan politikalar bu bütünün parçalarıdır. Örnek verecek olursak, 24 Ocak ekonomik kararlarından sonra, 1984 yılında Amerikan sigara ithaline, 1986'da hayvansal ürünlerin ithaline izin verilmiştir. 1993'te şeker pancarına bin TL taban fiatı verilmiş, şeker pancarı üreticisi mağdur edilerek, şeker ithalatının önü açılmıştır. 1994 5 Nisan ekonomik krizi bahane edilerek tarımsal üretime dönük saldırılara devam edilmiştir.

18 Nisan genel seçimlerinden sonra iş başına gelen 57. Hükümet daha önce yapılanları aratacak tarzda Türkiye tarımının yok edilmesine dönük politikaların dozunu arttırarak uygulayıcısı olmuştur.

57. HÜKÜMET ve TARIM

57. Hükümet IMF ve DB'nin her önerdiğini yapmakta hiçbir tereddüt göstermezken, geniş emekçi yığınları arasında bu ülkede hiçbir şeyin iyi gitmediği ve değişimlerin olması gerektiği fikrinin yayılıyor olması karşısında yaptığı her düzenlemeyi reform diye kamuoyuna sunmaya çalıştı.

Ama, IMF ve DB'nin şimdiye kadar her alanda olduğu gibi tarım alanında da önerdikleri, üreticilerin ve Türkiye'nin aleyhine oldu.

"Tarımsal reform ve tarımda yeniden yapılanma programı" diye ortaya konulan şeyler, tarımın çökertilmesi programından başka birşey değildi.

Öncelikle IMF'nin istekleri doğrultusunda SEK, EBK ve Yem Sanayi gibi kuruluşların özelleştirilmesinin hayvancılığa büyük zarar verdiğini, 57. Hükümetin tarım bakanı da itiraf etmek zorunda kaldı. Damızlık hayvan ithalatındaki kalitesizlik, damızlık hayvan üretimindeki yetersizlik, TİGEM'lerin etkisiz kılınması, çiftçi eğitiminin yetersiz olması, kredi faizlerinin yüksekliği, ilaç ve yem fiatlarının aşırı artışı, hayvancılığa büyük darbe vurdu. Bazı hayvan cinslerinin sayıları 1928 ve 29 yıllarındaki sayılara geriledi.

Tarımsal KİT'lerdeki özelleştirmeler tabii ki bu üç kurumla sınırlı kalmadı.

16 Birlik, 415 kadar kooperatif, TEKEL, Şeker Fabrikaları A.Ş. TMO, Sümerbank, Merinos, Gübre Sanayi, Bankalar sıraya alındı.

4572 Sayılı Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri yasası ile birliklerin ana sözleşmeleri değiştirilerek, özerkleştirme adı altında anonim şirket statüsünde faaliyet yürütmesinin önü açıldı. Devlet mali desteğini birliklerden tamamen çekti. Birliklerin diğer faaliyetleri ile üretim merkezlerinin ayrılması istendi.

Kısacası üreticilerin yıllardır emek ve birikimlerinin ürünü olan birliklerin tekellerin eline geçmesinin önü açıldı.

Tarımsal KİT'lerin içinde EBK, SEK, Yem Sanayi, Türkiye Ziraî Donatım Kurumu (TZDK), Orman Ürünleri Sanayi Kurumu (ORÜS) ü özelleştirmelerini ele alacak olursak, özelleştirme rakamları bir çok kurumun sadece arsa değerinin altındadır. Bunlardan elde edilen toplam özelleştirme geliri yaklaşık 177 milyon 392 bin dolardır. Bunun toplam özelleştirme gelirinin içindeki payı sadece % 4,3'tür. Bütün bu özelleşen KİT'lerde hem istihdam hacminde hem de üretim miktarlarında azalma olmuştur. Diğer yandan şeker yasası, tütün yasası, buğday ithalatlarıyla ilgili düzenlemeler, fındık ekim alanlarının daraltılması projeleri DGD (Doğrudan Gelir Desteği) gibi yasal düzenleme ve uygulamaların tarımsal üretim üzerindeki tahribatları çok daha üst boyutlarda olacaktır. Bunları kısaca tek tek ele alacak olursak;

DGD (Doğrudan Gelir Desteği) : Bugüne kadar uygulanan tüm destekleme sistemlerinden vazgeçilecek demektir. 14 Mart 2000 tarihinde yürürlüğe giren bu yasa, sübvansiyonların kaldırılması karşısında oluşabilecek toplumsal tepkiyi etkisiz hale getirmek için bir geçiş sistemidir. Üretimi artırmaya hizmet etmemektedir. Bir kaç yıl içinde tamamen kaldırılması hedeflenecektir. Topraksız ve az topraklı üreticinin faydalanamayacağı bir uygulama olup, daha ilk yılki uygulamalarında aksaklıklar çıkmış, dönüm başına ödenmesi gereken onar milyon TL.dan, üreticinin Bağ-kur borcu olduğu söylenip kesintiler yapılmıştır.

57. Hükümet DGD ile tarımın desteklenemeyeceğini her türlü desteklemenin kaldırılacağını yasa ile hükme bağlamıştır.

ŞEKER YASASI: Kemal Derviş IMF'nin serbest bırakacağı 16 milyar dolar kredi için 15 günde 15 yasa istediğinde bunların içinde şeker yasası da vardı.

Yasa 4 Nisan 2001 tarihinde TBMM'de kabul edilip yürürlüğe girer. Şeker yasasının gerekçesi ne olursa olsun, uluslararası sermayenin IMF kanalıyla ısrarla istediği bu yasa, Türkiye'de şeker pancarı ve şeker üretimini engellemeye, ABD'nin elindeki 10 milyon, AB'nin elindeki 2 milyon ton şeker stokunun eritilmesine hizmet eden, şeker açısından Türkiye'yi onların tatlı bir pazarı haline getirecek olan yasadır. Öte yandan Türkiye'de, 150 milyon dolar yatırım yaptığını söyleyen Cargill gibi uluslararası tarım tekellerinin suni tatlandırıcı üretiminin önünü açacak pazar payını yükseltecek bir yasadır.

Türkiye şeker üretimi bakımından Avrupa üçüncüsü dünya dördüncüsüdür. Dolayısıyla Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da ABD ve AB'nin en büyük rakibidir.

Türkiye'nin 20 milyon ton dolaylarındaki şeker pancarı üretimi, uygulanan pancar kotalarıyla 2001 yılında 11,5 milyon ton dolaylarında olmuştur.

Ülkemizde 425 bin çiftçi ailesi pancar tarımı ile geçimini sağlamaktadır. Şeker pancarının tarımda sağladığı istihdam 160 trilyon dolaylarındadır. (2000 yılı rakamları).

Şeker Fabrikaları AŞ 2000 yılında taşımacılık sektörüne 57 trilyon TL Ödeme yapmıştır.

Şeker pancarının posası ve pancar yaprağı önemli bir hayvansal besindir.

Şeker fabrikaları AŞ 1996 yılına kadar kâr ederken, ondan sonra 1997'de 4 trilyon 500 milyar zarar etmiştir. Bu resmen sabotajdır. Uluslararası tarım tekellerinin çıkarına olan şeker yasasının zemini hazırlanmıştır. Bu yasayla birlikte şeker fabrikalarının özelleştirilmesi yapılacak, büyük kısmı kapatılacak, şeker üretimi azalacak ve ithalat çoğalacaktır.

TÜTÜN YASASI: Tekel 2000 yılına kadar Türkiye'deki 500 büyük sanayi kuruluşu içinde üçüncü sırada idi. 2,5 milyon tütün üreticisi ve Tekel fabrikalarında çalışan 40 bin dolayında işçi ve memur bu sektörde geçimini sağlıyordu. Türkiye'de 20 milyon dolayında sigara içicisi uluslararası sigara tekellerinin iştahını kabartırken, filtreli sigara kullanım oranı da 1980'deki %63'lük düzeyinden, 1999'da %99 düzeyine çıkmıştı. ABD'de ise sigara tüketimi geriliyordu. Uluslararası sigara tekellerinin yıllardır yürüttükleri faaliyetler sonucunda önce yabancı sigara ithalatı serbest bırakıldı. Tekel KİT statüsünden İDT statüsüne geçirilerek özelleştirilmesine zemin hazırlandı. Tütün üretiminde hem alan, hemde miktar olarak sınırlamalar getirildi.

Sigara ve diğer tütün mamülleri üretiminde kapasite, teknoloji açısından yeni koşullar getirilirken, üretme şartlarını yerine getirenlere serbestçe fiyatlandırma, satma, dağıtma ve ihrac etme hakları

sağlanarak Tekel'i silmenin tekeli sermayeyi hakim kılmanın (Philip Morris, Sabancı ortaklığı, R.J Reynolds Japon Tabacco vb.) bütün koşulları yaratılmıştır.

Bugün 2,5 milyon tütün üreticisinin önemli bir bölümü işsizdir. Başka bir ürünün yetişemediği kıraç topraklar boştur. Ekim yapabilen üretici tüccarın ve tekellerin insafına terk edilmiştir. Ülkemizde 17 milyon kişi yabancı sigara içmektedir.

IMF ve DB'nin istediği böyle bir Türkiye'dir işte.

BUĞDAY SORUNU: Tarım stratejik bir sektördür. Ama tarım ürünleri içinde de tahıl gibi, pancar gibi stratejik ürünler vardır.

Buğday da işte böyle stratejik bir üründür. Çünkü doğrudan ekmektir.

Türkiye'nin buğday üretim kapasitesinin 17-18 milyon ton dolaylarında olduğu biliniyor. 15 milyon ton dolayında da yıllık ihtiyacı vardır. Uygulanan bağımlı politikalar sonucunda geçen yıl buğday üretimi 10-11 milyon ton dolaylarında oldu. Buğdayın kg maliyeti 198 bin TL olarak hesaplandı. Ancak hükümet yoğun pazarlıklar sonucunda 164 bin TL taban fiyatı verdi. Kemal Derviş bu fiyata itiraz ettiğinde, Tarım Bakanı TMO'nin sınırlı buğday alacağını söyleyerek Derviş'i ikna etti. Nitekim TMO 3,5 milyon tonla alımını sınırladı. Çiftçi tüccarın elinde kaldı. Kg maliyeti 198 bin TL olan buğdayı tüccar 90 bin TL'ye kadar aldı. Üretici perişan olduğu, maliyetini karşılayamadığı gibi, yeni dönemde buğday ekme gücünü de yitirdi. Tam bu dönemde IMF ve DB buğday ithalatında gümrük vergilerinin düşürülmesi için hükümete baskı uyguladı. Kanun hükmünde kararname ile buğday ithalatında gümrük vergileri düşürüldü. ABD'den, Kanada'dan, AB ülkelerinden hatta Bulgaristan ve Romanya'dan buğday ithal edildi.

Tabii böyle kısıtlı bir yazıda, tarım sorunu ve uluslararası sermayenin politikaları deyince herşeyi ele almamız mümkün değildir. Biz gündemdeki önemli konulara değinmeye çalıştık.

Örneğin en önemli tarım girdisi olan gübredeki oyun da bir başka. Bugün çiftçi tarlasına gübre alamıyor. Çünkü gübre fiyatları 1999 yılından bu yana 7-8 kat arttı. Gübre talebinin %40'ı ithalat yoluyla karşılanırken, gübre fabrikalarının zarar etmesi, tamamen satılması için her türlü entrika çevriliyor. Gübre fabrikaları özelleşip tekelleştiği zaman yaşanacak fiyat artışları karşısında üreticinin gübre kullanması iyice azalacak.

Gübrenin dışında kalitesiz ithal tohumlar üreticinin başka bir derdi. Üretici tohumu alıyor, ekliyor, emek sarf ediyor, ürüne bakıyor ve büyütüyor. Ama ürün hastalıklı veya kalitesiz oluyor. Çiftçinin hiçbir hakkı yok. Tarım tekelleri sadece tohum paketindeki miktar kadar ödemeyi tahahüt ediyor. Nitekim 2001 yılında Adana bölgesinde başta olmak üzere, Türkiye'nin bir çok yerinde mısır koçanları tane bağlamadı, çiftçi oldukça mağdur oldu.

Yasal düzenlemeler, tarım tekellerinin lehine ülke emekçisinin aleyhine olunca üreticinin bu sorunları yaşaması kaçınılmaz gibi görülüyor.

Bugün sorun sadece pancar, tütün, buğdayda değil pamuk, zeytin ve zeytinyağı, çay, fındık, çeltik, ayçiçeği, soğan, domates, fasulye, mercimek, nohut üreticileri, kısacası tüm üreticiler aynı sorunlar yumağı içindeler. Üretmiyorlar, ürettiklerinde emeklerinin karşılığını alamıyorlar, maliyetinin altında ellerinden ürünleri alınıyor.

Tarım Kredi Koop. ve Ziraat Bankasından aldığı borçlardan, Bağ-kur borcundan dolayı onbinlerce hatta milyonlarca üretici icra takibinde, binlercesi hapis cezası almış durumda.

IMF ve DB'nin her dediğini emir telakki edip üç, beş milyar dolar borç için kendi ülkesine ve halkına bu uygulamaları reva görenler bir teorinin arkasına saklanıyorlar. Diyorlar ki; "Bizim ülkemizde tarımla uğraşan nüfus sayısı %43 dolaylarında, bu rakam 30 milyona tekabül ediyor. Bu oran Avrupa'da %5'lerde, ABD'de %3-5'lerde, bizde bu oranı %8-10'lara düşürmemiz lazım". Evet doğru, bir ülkede %43 tarımla uğraşan nüfus fazla. Ancak AB ülkeleri ve ABD bu duruma 150-200 yılda geldi. Sanayi devrimini yaptı. İstihdam sorununu belli düzeyde de olsa çözdü. Oysa Türkiye'de tarımla uğraşan 30 milyon nüfusun %92'si ilkokul mezunu, hatta ilkokul mezunu bile değil. Bu insanları nerede istihdam etmeyi düşünüyorsunuz? Gizli veya açık, nüfusun %25'inin işsiz olduğu, geri kalmış bağımlı bir ülkede, sanayisi dışa bağımlı şöyle böyle işleyen bir ülkede, uluslararası sermayenin has kurumları IMF ve DB istedi diye tarımı tamamen çökertmek, ülkenin gıda güvenliğini tehlikeye atmak. Bunu güçlü ekonomiye geçiş programı çerçevesinde IMF istedi diye yapıyoruz demek gaflet ve delalet değil de nedir?

IMF'nin arkasındaki ülkeler verecekleri 180 milyon dolar karşılığında fındık ekim alanlarının kısıtlanmasını, fındık fidanlarının sökülmesini isterken, AB ülkeleri fındıkta yüksek oranda Alfatoksin var diye fındık ihracatımızı yasaklarken, İtalya ve İspanya kendi fındık üreticisine 100 kg ürün karşılığında 15 Euro yardım yapıyor.

Uluslararası sermaye, Türkiye'de 10 milyon kişinin geçim kaynağı ve dünya fındık üretiminde %80, fındık ticaretinde ise %70 paya sahip bu sektörde yok etmek istiyor.

Bu örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Ancak sonuç olarak şu durum açıkça görülmektedir. Uluslararası sermaye IMF ve DB kanalıyla Türkiye'yi borç batağına çekerek, her istediğini yaptırmaktadır. Amerikan FOX televizyonu yorumcusu Dick Morris'in dediği gibi "IMF bizim için Türkiye'yi satın aldı, orada her istediğimizi yaparız" diye düşünmektedirler. Ülkeyi yöneten siyasi iktidarlar da onların düşüncelerini boşa çıkartmayıp IMF ve DB'nin her istediğini yapmaktadırlar. Bu kurumların tayin edilmiş adamı Kemal Derviş "30 milyar dolar veren IMF'nin 24 saat izlemede olduğunu" söylemektedir.

Demek bu izlemenin sonucudur ki yönetenler hata yapmamak için büyük gayret sarf etmekte, IMF ve DB'na yaranma adına ülke tarımını batırmakta, emekçilerin yaşamlarıyla, gelecekleriyle oynamakta, iyice sömürgeleşmenin kanallarını açmaktadırlar.

Bu ülkede birilerinin fiyatı 30 milyar dolar olabilir ama, bu ülkenin ve milyonlarca emekçinin lügatlarında "emperyalistlere satma" diye bir sözcük yoktur.

Uluslararası sermayenin yaşamın her alanındaki ablukasını dağıtacak olanlar da bu ülkenin işçi ve emekçileri olacaktır.

Üretici köylü de bu mücadelede olması gereken yerde olacaktır. Ülke genelinde bunun belirtileri görülmektedir. Çözüm IMF ve DB ile yapılan tüm antlaşmaların iptal edilerek, uluslararası sermayenin değil, ulusal tarım politikalarının uygulanmasıdır. Bunu sağlayacak olan da, emekçilerin örgütlü gücü olacaktır.